

Arrest

nr. 189 266 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A. G., M. H. A., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim van Arabische origine. U bent geboren in Abu Ghraib (provincie Bagdad) op 9 juni 1990. U woonde er met uw gezin op de campus van de landbouwfaculteit waar uw vader docent was.

In 2006 rondde u het lager secundair onderwijs af, maar vanwege de kritieke veiligheidssituatie in Irak moest u de school verlaten.

Twee jaar later, in 2008, reageerde u op een oproep voor kandidaten die een medische opleiding wilden volgen bij het leger. U werd geselecteerd en na een opleiding in Muthanna (provincie Al-Muthanna) kon u als verpleger aan de slag gaan op de opleidingsacademie van de special forces die gevestigd was op de militaire luchthaven van Bagdad. U bleef hier werken tot kort voor uw vertrek uit Irak in juni 2015. U was toen opgeklommen tot raiis urafa of sergeant.

Op 17 november 2011 bent u getrouwd met J.(...) L.(...) A.(...) J.(...) (O.V.-nummer (...)).

In 2013 werd uw vrouw slachtoffer van een bomaanslag die zich in de nabijheid van jullie huis afspeelde. Zij was toen drie maanden zwanger en verloor als gevolg van de aanslag jullie ongeboren kind.

Omstreeks mei of juni 2014 liep u zelf verwondingen op aan uw been en aan uw ogen toen u als toevallige voorbijganger geraakt werd bij een bomaanslag op een markt van Abu Ghraib. Het was niet bekend wie verantwoordelijk was voor deze aanslag. Als gevolg hiervan werd u geopereerd aan één van uw ogen; in december 2015 zou u in België aan het andere oog worden geopereerd.

Een jaar later, op 10 mei 2015, vond uw vader bij jullie ouderlijke huis een handgeschreven dreigbrief waarin stond dat jullie de buurt moesten verlaten, zo niet zouden jullie vermoord worden, maar jullie hebben er verder geen aandacht aan besteed. Wat later bleek dat enkele bureaus dezelfde brief hadden gekregen.

Op 1 juni 2015 kreeg u telefoon van uw broer, A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...) (OV-nummer (...)). Hij vertelde u dat abu Hamied, een lid van de sjiiitische militie Kata'ib Al Ghadab die actief was in jullie wijk, samen met zijn zoon en drie andere militieleden was langsgekomen in de winkel met elektrische installaties van jullie broer O.(...). Hij bestelde aircotoestellen en vroeg aan uw broer A.(...) die elektricien is om de toestellen binnenin leeg te maken. Wanneer uw broers om meer uitleg vroegen, lichtte abu Hamied toe dat zij met de aircotoestellen wapens en bembommen wilden smokkelen. U vermoedt dat die smokkelwaren bestemd waren voor de belaging van soennitische burgers. Zij deelden mee aan uw broers dat ze de volgende dag om 11 uur zouden terugkomen.

Hierop ging u ten rade bij uw commandant, die op zijn beurt een kapitein van de zesde divisie van het leger contacteerde die hij kende, namelijk naqib Hussein. U legde uit dat uw broer was benaderd door een groepering die illegaal wapens en bommen wilde smokkelen, maar u vermeldde daarbij niet dat het in feite om militieleden ging. Er werd afgesproken dat een aantal soldaten van de zesde divisie zich de volgende dag onder leiding van naqib Hussein naar de winkel van uw broer O.(...) zouden begeven op het moment dat abu Hamied de aircotoestellen zou komen ophalen. Ook van u werd gevraagd om aan de missie deel te nemen. Zo ging u de volgende dag, op 2 juni 2015, samen met een groep soldaten naar de winkel van uw broer O.(...). Jullie stelden zich op in de buurt van de winkel en toen u zag dat abu Hameed en zijn zoon naderden, waarschuwde u de soldaten met wie u op weg was. Daarop gingen jullie naar de winkel van uw broer O.(...) waar jullie samen met de beide militieleden aankwamen.

Eenmaal aangekomen bij de winkel werd het duidelijk voor naqib Hussein en de soldaten dat het in werkelijkheid om militieleden ging. Niettemin werd de laadruimte van de pick-up van abu Hamied en zijn zoon doorzocht en werden wapens en onderdelen van bommen gevonden. Daarop werden abu Hamied en zijn zoon meegenomen en keerde iedereen terug naar de militaire basis van de zesde divisie. Uzelf werd afgezet op het terrein van de zesde divisie zodat u met uw eigen wagen kon vetrekken naar uw eigen werkplaats. 's Avonds vroeg uw commandant u misnoegd waarom u niet had gezegd dat uw broer in werkelijkheid was benaderd door militieleden. Daarop vermeed u de commandant zoveel mogelijk.

Twee dagen later, op 4 juni 2015, kreeg u opnieuw telefoon van uw broer A.(...). Hij had tot zijn grote ontsteltenis abu Hamied opnieuw vrij zien rondlopen op de campus van de landbouwfaculteit. Op dat moment vertelde u uw broer dat hij voorzichtig moest zijn.

Toen uw broer O.(...) nog eens twee dagen later, op 6 juni 2015, bij zijn winkel aankwam en aanstalten maakte om die te openen, werd hij vanuit een auto beschoten en overleed hij. Nadat uw vader via een naburige winkelier had vernomen wat er was gebeurd, ging hij naar het politiebureau op zoek naar nieuws. Uit voorzorg vertelde hij de politieagenten niets over de problemen die jullie met Kata'ib Al Ghadab hadden gekend. De politie verwees uw vader door naar het ziekenhuis van Abu Ghraib, maar uiteindelijk bleek uw broer zich al in het crematorium van het ziekenhuis Top Al Adli te bevinden. Toen

jullie in Top Al Adli aankwamen wisten ze jullie te vertellen dat jullie het lichaam pas de volgende dag zouden mogen mee naar huis nemen.

Uw broer M.(...) vertrok nadat hij het nieuws over de dood van O.(...) had vernomen halsoverkop naar Turkije. Hij zou uiteindelijk verder doorreizen tot Oostenrijk waar hij ondertussen een verblijfsvergunning heeft gekregen.

Op 7 juni gingen jullie opnieuw naar het crematorium en namen jullie het lichaam van jullie broer mee om het vervolgens te begraven. Hierna hielden jullie gedurende drie dagen een rouwceremonie bij jullie thuis. Na afloop van die drie dagen, op 10 juni 2015, vond u een dreigbrief onder de ruitenwisser van uw auto die het kenmerk droeg van de militie van Kata'ib Al Ghadab en waarin u en uw broer A.(...) werden bedreigd. In die brief werd jullie verweten dat jullie informatie hadden doorgegeven aan de veiligheidsdiensten en werd gesteld dat jullie niet langer mochten leven.

Hierop vluchtten u, uw vrouw en uw broer A.(...) met zijn vrouw A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...) (O.V.-nummer (...)) en hun dochtertje naar een vriend van uw vader die in het district Mansour in Bagdad woonde, waar jullie bleven tot jullie vertrek op 20 juni 2015 toen jullie het vliegtuig naar Turkije namen. Op 14 augustus 2015 staken jullie de Middellandse Zee over naar een van de Griekse eilanden. Vervolgens gingen jullie via onder meer Griekenland, Macedonië, Servië en Oostenrijk naar België. Jullie kwamen in België aan op 24 augustus 2015 en jullie dienden er dezelfde dag een asielaanvraag in.

In februari 2016 verlieten ook uw ouders hun wijk en gingen zij naar Turkije.

Op 27 mei 2016 kregen u en uw vrouw een dochtertje.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een internationaal rijbewijs, een geboorteakte van jullie dochtertje en een attest in verband met het kraamgeld, uw woonstkaart, een toegangkaart voor de campus van de landbouwfaculteit en jullie huwelijksakte. Hiernaast legde u ook nog twee certificaten neer van een gevolgde medische opleiding bij het leger, een militaire badge, een document ter bevestiging van uw medische functie bij het leger en een toelating om de militaire luchthaven in Bagdad met de auto binnen te gaan. Bovendien bezorgde u ook nog volgende documenten: drie foto's van militieleden van Kata'ib Al Ghadab, de overlijdensakte van uw broer O.(...), een verblijfsvergunning van uw broer M.(...) en twee medische documenten die betrekking hebben op uw in België ondergane oogoperatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Abu Ghraib vervolging vreesde vanwege personen die u en uw familieleden viseerden nadat u melding had gemaakt bij hooggeplaatste legerofficieren van het feit dat leden van de militie Kata'ib Al Ghadab een beroep hadden gedaan op uw broers A.(...) en O.(...) om wapens en bembommen te kunnen smokkelen. Daarnaast gaf u nog aan een vrees te koesteren vanwege uw soennitische geloofsovertuiging én vanwege het feit dat uw vader een aanhanger van Baath was geweest tijdens het regime van Saddam. Ten slotte maakte u nog melding van het feit dat u en uw vrouw verwondingen opliepen bij twee verschillende bomaanslagen in jullie regio.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers teniet gedaan door een bijzonder merkwaardig verloop van de gebeurtenissen, door omissies van u en uw familieleden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en door ongerijmdheden in jullie onderlinge en opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst moet men vaststellen dat de door u gerelateerde gebeurtenissen **een bijzonder vreemd verloop** hebben gekend. Zo is het bijzonder merkwaardig dat u de hulp van uw commandant inriep om uw twee broers te beschermen tegen de illegale eisen van de sjiiitische militieleden maar dat u hierbij naliet aan uw commandant te onthullen dat de belagers van uw broers gekende militieleden waren. Het

is in Irak algemeen bekend, en des te meer voor wie zoals u zelf werkzaam is in een militaire context, dat de militieleden en het leger momenteel samen ten strijde trekken tegen de terroristische groepering IS (Islamitische Staat). Het is ook bekend dat de sjjiitische militieleden zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten, zoals onder meer blijkt uit het toegevoegde rapport van Amnesty International (Amnesty International, Annual Rapport, Iraq 2016/2017, zie Landeninformatie). Vanuit deze wetenschap is het dan ook maar weinig aannemelijk dat u de hulp van uw commandant uit het leger zou hebben ingeroepen tegen militieleden, hun geallieerden, en hierbij te verzwijgen dat het om milities ging. Hiermee liep u namelijk een duidelijk risico om de wrok van de betrokken legerofficieren op te wekken. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat het uiteindelijk toch hoe dan ook duidelijk zou worden voor de legerofficieren wiens hulp u inriep dat de personen die u beschuldigde militieleden waren, gaf u het volgende antwoord: "Op dat moment ging alles zo snel. Ik ben naar mijn commandant gegaan en hij belde ook snel naar naqib Hussein en ik had al gezegd 'groep personen' dus ik wilde niet meer veranderen. Anders zouden ze denken dat ik aan het liegen ben" (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Dit antwoord doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u zichzelf – en bij uitbreiding uw broers – aan een risico blootstelde door deze delicate informatie waarvan u wist dat ze vroeg of laat aan het licht zou komen achter te houden. In samenhang hiermee is het ook opvallend dat u aangaf dat u verbaasd was toen bleek dat uw commandant de dag van de arrestatie zelf al had vernomen dat de opgepakte personen uiteindelijk lid waren van sjjiitische militie, door te stellen: "Ik weet niet van wie hij het te weten is gekomen" (CGVS Gehoorverslag, p. 15) en "Ik vond het raar hoe mijn commandant erachter is gekomen dat zij Kata'ib Al Ghadab zijn" (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat het gezien naqib Hussein een kennis was van uw commandant, toch niet ondenkbaar was dat uw commandant snel was ingelicht over de identiteit van de gearresteerden, antwoordde u dat het u vooral verbaasde dat er maar één of twee dagen zaten tussen de aanhouding en het opnieuw verschijnen van het militielid Abu Hamied in de buurt op de campus (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Hiermee heeft u echter nog geen verklaring gegeven voor uw verbazing over het feit dat uw commandant op de hoogte was over de werkelijke identiteit van de belagers van uw broers. Men moet concluderen dat u risico's nam die allerm minst overeenstemmen met het gedrag dat men kan verwachten van wie vertrouwd is met de actuele Iraakse context en dat de door u geschetste reacties op en verwachtingen omtrent deze situatie weinig overtuigend zijn. De door u geschetste gang van zaken is dan ook dermate vreemd dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog versterkt door **omissies** van uzelf, van uw vrouw, van uw broer A.(...) en schoonzus T.(...) bij de DVZ. Jullie vermeldden op de DVZ alle vier dat jullie de militie Kata'ib Al Ghadab vreesden, dat uw vader een eerste dreigbrief kreeg op 10 mei 2015 en dat uw broer O.(...) werd vermoord op 6 juni 2015 (uw DVZ-vragenlijst en de DVZ-vragenlijst van J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), van A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) en van A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), telkens vraag 3.5). Geen van jullie vermeldde echter dat de militie Kata'ib Al Ghadab uw broers in de winkel van O.(...) had benaderd met het verzoek aircootoestellen leeg te maken waarmee ze wapens en bembommen wilden smokkelen, noch dat zij vervolgens door jullie toedoen zijn meegenomen door soldaten aan de winkel van uw broer O.(...). Het gaat nochtans om een essentieel feit waarmee jullie in het vizier van Kata'ib Al Ghadab kwamen. Wanneer aan u werd gevraagd waarom u dit niet van meet af aan op de DVZ had vermeld, haalde u aan dat u wel Kata'ib Al Ghadab had vermeld (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Echter, wanneer u op de DVZ was gevraagd naar de reden van uw vrees voor Kata'ib Al Ghadab, had u enkel het volgende geantwoord: "Omdat ik ben een soenniet moslim. We hebben een dreigbrief ontvangen". Vervolgens antwoordde u dat u deze dreigbrief in mei 2015 ontving (DVZ-vragenlijst 3.5). Met dit antwoord bracht u de dreiging vanwege Kata'ib Al Ghadab dus uitsluitend in verband met uw religieuze identiteit en met de eerste dreigbrief, waarvan de afzender nochtans onbekend was (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 14; DVZ-vragenlijst A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), vraag 3.5), en liet u opmerkelijk genoeg na hierbij te vertellen dat jullie ook persoonlijk waren benaderd en bedreigd door Kata'ib Al Ghadab-leden en welke feiten eigenlijk aan de basis lagen van jullie problemen met de militie, zoals blijkt uit de versie die u tijdens uw gehoor op het CGVS uiteenzette. Terloops zij nog opgemerkt dat het eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw op de DVZ zowaar verklaarde niet te weten door welke militie(s) jullie werden bedreigd (DVZ-vragenlijst, J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), vraag 3.5). Wanneer ook aan uw broer A.(...) op het CGVS gevraagd werd waarom hij de episode in de winkel niet had vermeld op de DVZ gaf hij eerst aan dat men hem niet had laten uitspreken (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 3) en verder dat hij enkel de hoofdpunten had mogen vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 23). Toen hem erop werd gewezen dat dit zonder twijfel een hoofdpunt betreft, gaf hij aan dat men hem op de DVZ niet de kans had gegeven om dit te vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...), p. 22). Toen aan zijn vrouw eveneens werd gevraagd

waarom ze de episode van de winkel onvermeld liet, legde zij uit dat de bevoegde ambtenaar op de DVZ haar zou hebben aangemaand tot zwijgen (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...), p. 8). Het dient te worden opgemerkt dat een dergelijke houding van de bevoegde ambtenaar weinig aannemelijk is. Hoe dan ook is het uiterst opvallend dat zowel uw broer en zijn vrouw als u en uw vrouw, die overigens op een andere dag door een andere ambtenaar werden bevraagd, nalieten dit essentieel punt over jullie persoonlijke problemen met de militie Kata'ib al Ghadab te vermelden. Het is bovendien geenszins aannemelijk dat jullie tot viermaal toe en door twee verschillende ambtenaren zouden zijn verhinderd om dergelijke essentiële punten te vermelden. Een dergelijke omissie doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Naast de omissie van de bedreiging in de winkel en de arrestatie die erop volgde, lieten jullie op de DVZ ook alle vier na om te vermelden dat u op 10 juni 2015 een tweede dreigbrief had gevonden. Het is op zijn minst opvallend te noemen dat jullie alle vier wel de eerste, anonieme dreigbrief vermeldden maar niet de tweede, die, in tegenstelling tot de eerste dreigbrief expliciet aan u en uw broer A.(...) was gericht, waarin de militie Kata'ib Al Ghadab zich kenbaar maakte als afzender en die de beslissende factor was voor jullie vlucht uit jullie ouderlijk huis en tien dagen later uit Irak. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd werd naar een verklaring voor deze omissie stelde u eerst dat u aan de eerste brief niet veel aandacht had geschonken (CGVS Gehoorverslag, p. 3). Echter, deze verklaring maakt jullie keuze om alleen melding te maken van de eerste brief – die dus niet eens jullie aandacht weerhield – en niet de tweede die jullie vlucht definitief zou in gang zetten, alleen nog maar merkwaardiger. Wanneer u hier dan nog eens werd op gewezen, haalde u aan dat u bang was om iets te zeggen over deze tweede brief aangezien die brief toen nog bij uw vader lag en ook nog dat die niet binnen handbereik was (CGVS Gehoorverslag, p. 3 en p. 21). Deze verklaring kan al evenmin overtuigen: de eerste dreigbrief die jullie wel vermeldden was immers al evenmin in handbereik en uiteindelijk zou blijken dat uw vader die had weggegooid terwijl uw vader net de tweede brief had bewaard (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Kortom, het niet vermelden van de tweede dreigbrief is maar weinig overtuigend en betekent een verdere ondergraving van de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag.

Verder bevatten de verklaringen van uzelf, van uw vrouw en van uw broer en diens vrouw **een aantal verschillen en ongerijmdheden** die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder ondermijnen.

Zo zijn jullie onderlinge verklaringen over de eerste dreigbrief maar moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Op de DVZ verklaarde u dat jullie zouden proberen de eerste dreigbrief te laten overbrengen naar België (DVZ-vragenlijst 3.5), terwijl uw broer A.(...) en zijn vrouw T.(...) beiden verklaarden dat jullie die hadden weggegooid (A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) DVZ-verklaring en A.(...) Q.(...) T.(...) H.(...) D.(...) DVZ-vragenlijst, telkens 3.5). Nochtans had iedereen in jullie huishouden de brief gezien (CGVS Gehoorverslag, p. 20), en het is dan ook opvallend dat jullie niet zouden weten waar die brief zich ergens bevond. Wanneer u op het CGVS dan nog eens gevraagd werd waar die eerste brief was gebleven, verklaarde u dat uw vader die vermoedelijk had weggegooid, maar u zei niet te weten wanneer hij die had weggegooid (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Nochtans bevestigde uw broer A.(...) dat uw vader aan iedereen zou hebben verklaard dat hij de brief had weggegooid (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Hoe dan ook is het vreemd dat u klaarblijkelijk maar weinig belangstelling aan de dag heeft gelegd voor wat er uiteindelijk met de eerste dreigbrief gebeurd was, zelfs nadat er op de DVZ expliciet was naar gevraagd en u had aangegeven dat u die zou proberen te bezorgen (DVZ-vragenlijst 3.5). De inconsistenties in jullie verklaringen over deze brief en uw schaarse belangstelling hiervoor halen de geloofwaardigheid van jullie relaas verder onderuit.

Ook jullie verklaringen wat betreft de aanwezigheid van jullie broer M.(...) in het crematorium van Top Al Adli kwamen niet overeen. Zo verklaarde uw broer A.(...) nog dat M.(...) het lijk van O.(...) in het crematorium van Top Al Adli had gezien: "Toen hij mijn broer in het ziekenhuis Al Top Al Adli zag, had hij een histerie" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 8). Ook zijn vrouw T.(...) noemde M.(...) bij degenen die op 6 juni meegingen om in het crematorium van Al Top Al Adli het lichaam te kunnen zien (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), p. 7). Zelf stelde u echter expliciet dat M.(...) niet was meegegaan naar Al Top Al Adli, noch bij jullie eerste bezoek aan Al Top Al Adli op 6 juni noch bij het tweede bezoek op 7 juni, toen jullie ook het lijk meekregen om het begraven (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen met betrekking tot een sleutelmoment in de nasleep van de moord op jullie broer, versterkt nog verder de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder dient opgemerkt te worden dat de inhoud van het overlijdenscertificaat dat u neerlegt in verband met de dood van uw broer O.(...) niet in overeenstemming kan worden gebracht met jullie verklaringen. Er staat immers geschreven dat het lichaam werd overgebracht vanuit Abu Ghraib naar het crematorium Top Al Adli op 7 juni 2015 om negen uur 's morgens terwijl jullie aangaven dat het lichaam al op 6 juni naar Top Al Adli werd overgebracht, maar dat jullie het maar op 7 juni 2015 konden meekrijgen (zie CGVS Gehoorverslag, p. 15, 19; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 14; A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) S.(...), p. 7). Dit inhoudelijk verschil tussen jullie verklaringen haalt niet alleen de geloofwaardigheid van jullie asielaansluiting verder onderuit, maar werpt ook een schaduw op de betrouwbaarheid van dit document. Zij hierbij ook opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook uiterst relatief is.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de laatste periode dat jullie bij een vriend van uw vader verbleven niet volledig met elkaar in overeenstemming zijn. Zo vertelde uw broer A.(...) dat uw vader op 15 juni 2015 naar jullie huis kwam om jullie jullie paspoorten te bezorgen (CGVS Gehoorverslag, G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Zelf gaf u in eerste instantie aan dat jullie vader jullie in die periode tassen en kleding kwam bezorgen (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Pas toen gevraagd werd of hij nog andere zaken bracht verwees u ook naar persoonlijke documenten, met name het nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart, en – gevraagd naar het paspoort – verduidelijkte u dat uw vader wel de paspoorten van A.(...) mee had, maar niet de uwe, die bij uw vrouw was (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Uw vrouw van haar kant vertelde in eerste instantie net als u dat uw vader tassen en kleding bracht (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Pas toen werd aangegeven dat u het ook nog over andere documenten had bevestigde zij dat hij inderdaad ook nog persoonlijke documenten meebracht, maar preciseerde ze dat ze zich niet kon herinneren welke (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Wanneer dan nog eens werd gevraagd waar de paspoorten zich bevonden, gaf ze aan dat ze zich dat ook niet meer kon herinneren. Ook wanneer haar vervolgens werd verteld dat u had verklaard dat zij uw paspoort had, gaf ze aan zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Aangezien u expliciet had gesteld dat uw paspoort bij uw vrouw was en het paspoort in die periode van de voorbereiding van jullie vlucht een cruciaal document was, is het toch opvallend dat zij zich daar niets meer van zou kunnen herinneren. Men kan niet anders dan concluderen dat ook wat betreft deze laatste periode jullie onderlinge verklaringen ongerijmdheden bevatten die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid nog verder versterken.

Kortom, op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw woonplaats een anonieme dreigbrief ontving, dat u persoonlijk geïnterviewd werd door militieleden van Kata'ib Al Ghadab, dat ten gevolge daarvan uw broer O.(...) werd gedood en jullie door de militie per brief met de dood werden bedreigd.

Daarnaast haalde u ook nog aan dat u vreesde vermoord te worden omdat u een soennitische moslim bent (DVZvragenlijst, 3.5). Uit uw verdere verklaringen op de DVZ en het CGVS blijkt echter geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in Bagdad in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het behoren tot de soennitische strekking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïnterviewd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïnterviewd.

Wat betreft uw verklaring dat jullie mogelijk geïnterviewd kunnen worden door het lidmaatschap van Baath van uw vader ten tijde van het Saddam-regime (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9), dient opgemerkt te worden dat u al evenmin concrete elementen aanbrengt die werkelijk op een dergelijke visering kunnen wijzen. Uw vader bleef ook na de val van het regime verder doceren aan de universiteit tot in het jaar 2015, zoals uw broer A.(...) aangaf (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 4). A.(...) lichtte hieromtrent nog toe dat jullie vader na de val even was gestopt met doceren en daarna zijn job weer had kunnen opnemen (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). U legde uit dat nieuwe bewoners uit jullie wijk jullie het leven zuur zouden kunnen maken door te stellen: "Ja, destijds als je bij de universiteit wilde werken, moest je wel Baathist zijn, maar er zijn nieuwe mensen van buiten Bagdad gekomen. Als ze enkel Baathist horen, wordt hij al vermoord, zonder dat ze een onderscheid maken, dat hij daar niets mee te maken had" (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9).

Wanneer u dan gevraagd werd waarop u zich concreet baseerde om tot die vaststelling te komen, geraakte u niet verder dan een erg algemene stelling: "Dat is de mentaliteit. Als ze horen dat iemand heeft gewerkt voor het oude regime, of Baathist is geweest, veel mensen zijn op die manier vermoord" (CGVS Gehoorverslag, p. 9). Hierbij komt nog dat uw broer duidelijk stelde dat uw vader nooit problemen had ondervonden door zijn banden met het voormalige Baath-regime: "Nee, in onze wijk was er geen probleem, hij had zelf geen problemen" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). Men kan dan ook stellen dat er geen elementen zijn die wijzen op een objectief en gepersonaliseerd risico omwille van het voormalige lidmaatschap van uw vader bij de Baath-partij.

In verband met de ontploffingen waar u en uw vrouw slachtoffer van werden in 2013 en 2014 dient te worden opgemerkt dat die kaderen in het algemene geweld. U verklaarde immers dat ze voor de aanslag waarbij u betrokken raakte geen verantwoordelijken hebben gevonden en dat de aanslag waarvan uw vrouw slachtoffer werd "willekeurig" was (CGVS Gehoorverslag p. 12 en p. 5). Aangezien het om geweld gaat waarbij u niet persoonlijk werd gevisieerd kunnen zij al evenmin de basis vormen van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zij vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen de door u neergelegde stukken die betrekking hebben op uw asielaanspraak nog weinig ondersteuning bieden.

Een aantal documenten staft de identiteit en die van uw gezin (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een geboortekaarte en een attest in verband met de geboorte van jullie dochtertje, uw woonstkaart en een toegangkaart voor de campus van de landbouwfaculteit, uw huwelijksakte en een rijbewijs), maar die stonden verder niet ter discussie.

Uw militaire badge uit 2009, uw opleidingscertificaten, de bevestiging van de wijziging van uw functie in 2014 en de toelating om het terrein van de militaire luchthaven te betreden bevestigen louter uw functie als verpleger in het leger, maar die stond verder niet ter discussie. Het dient echter wel te worden opgemerkt dat bij nazicht van uw voorgelegde badge van de Special Forces na afloop van uw interview op het CGVS bleek dat op deze badge als geboortedatum 4 september 1988 wordt vermeld, terwijl u in werkelijkheid bent geboren op negen juni 1990, zoals blijkt uit uw verklaringen (DVZ-Verklaring rubriek 4 en CGVS Gehoorverslag, p. 4) en uit overige voorgelegde documenten, met name uw identiteitskaart. Bovendien vermeldt deze badge dat het u was toegestaan wapens te dragen, terwijl u op het CGVS aangaf dat u geen wapenopleiding had gekregen, waardoor men er ook redelijkerwijs kan van uitgaan dat u geen wapen mocht dragen (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Deze vormelijke aberraties op een document dat zou uitgaan van een officiële overheidsinstantie zijn op zijn minst opvallend en doen afbreuk aan de waarachtigheid van dit document.

Voorts kunnen de foto's die u neerlegde en waarop militieleden zijn afgebeeld louter het bestaan van deze militie aantonen, doch niet de problemen die u met deze militie zou hebben gekend.

Wat de dreigbrief betreft zij benadrukt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk in elk geval uiterst relatief is. Hierbij komt nog dat de dreigbrief een fotokopie blijkt te zijn die met knippen en plakwerk overigens zelf makkelijk vervaardigd kan worden, waardoor de bewijswaarde nog verder afneemt.

Uit de verblijfsvergunning van uw broer M.(...) blijkt uitsluitend dat hem in Oostenrijk een subsidiair beschermingsstatuut werd toegekend, maar het document werpt geen licht op de redenen waarom dit gebeurde en het biedt al helemaal geen nieuw inzicht in de redenen waarop u zich beroept om asiel aan te vragen.

De medische documenten over uw oogoperatie bevestigen uitsluitend dat u een operatie aan uw ogen onderging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin

2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw J., L. A. J., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim van Arabische origine. U bent geboren in de provincie Diyala op 4 februari 1991. Uw moeder overleed bij uw geboorte waardoor u door uw grootouders werd grootgebracht.

Via een tante die in Abu Ghraib (provincie Bagdad) woonde, kwam u in contact met uw man, A.(…) G.(…) M.(…) H.(…) A.(…) (O.V.-nummer (…)) en met wie u uiteindelijk trouwde op 17 november 2011. Sinds die dag woonde u in het ouderlijke huis van uw man in Abu Ghraib.

In 2013 werd u slachtoffer van een bomaanslag die zich in de nabijheid van jullie huis afspeelde. U was toen drie maanden zwanger en verloor als gevolg van deze aanslag jullie ongeboren kind. Omstreeks

mei of juni 2014 liep uw man eveneens verwondingen op toen hij als toevallige voorbijganger geraakt werd bij een bomaanslag op een markt van Abu Ghraib.

Een jaar later, op 10 mei 2015, vond uw schoonvader bij jullie ouderlijke huis een handgeschreven dreigbrief waarin stond dat jullie de buurt moesten verlaten, zo niet zouden jullie vermoord worden, maar jullie hebben er verder geen aandacht aan besteed. Wat later bleek dat enkele bureaus dezelfde brief hadden gekregen.

Op 1 juni 2015 kreeg uw man M.(...) telefoon van zijn broer, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) (OV-nummer (...)) die zijn hulp inriep tegen twee leden van de sjitische militie Kata'ib Al Ghadab die van hem en uw andere schoonbroer O.(...) eisten dat ze hen logistieke steun gaven bij een smokkeloperatie van wapens en bommen. Uw man die als verpleger werkte bij het leger riep de hulp in van zijn commandant die op zijn beurt een kapitein van de zesde divisie van het leger contacteerde die hij kende, namelijk naqib Hussein. Uw man verzweeg hierbij dat de belagers van uw broers militieleden waren.

Als reactie hierop werd uw man de volgende dag meegezonden met een missie van soldaten waarbij de twee militieleden van Kata'ib al Ghadab werden gecontroleerd en meegenomen. Hierna keerde uw man weer terug naar zijn werk. Zijn commandant bleek echter misnoegd te zijn over het feit dat uw man de ware identiteit van de belagers van zijn broers had verzwegen. Twee dagen later, op 4 juni 2015, bleek dat abu Hamied opnieuw vrij rondliep op de campus van de landbouwfaculteit.

Toen uw schoonbroer O.(...) nog eens twee dagen later, op 6 juni 2015, bij zijn winkel aankwam werd hij doodgeschoten. Zijn lichaam bleek zich in het crematorium van het ziekenhuis Top Al Adli te bevinden. Op 6 juni gingen enkele familieleden naar het ziekenhuis om het lichaam te kunnen meenemen maar uiteindelijk kregen ze het pas de volgende dag mee, waarna ze het lichaam hebben begraven.

De andere broer van uw man, M.(...), vertrok nadat hij het nieuws over de dood van O.(...) had vernomen halsoverkop naar Turkije. Hij zou uiteindelijk verder doorreizen tot Oostenrijk waar hij ondertussen een verblijfsvergunning heeft gekregen.

Na de begrafenis werd gedurende drie dagen een rouwceremonie gehouden in jullie ouderlijke huis. Na afloop van deze rouwperiode, op 10 juni 2015, vond uw man een tweede dreigbrief waarin hij en uw schoonbroer A.(...) werden bedreigd. In die brief verweeten ze hen dat ze informatie hadden doorgespeeld aan de veiligheidsdiensten en stelden ze dat ze niet langer mochten leven.

Hierop vluchtten u, uw man en uw schoonbroer A.(...) en zijn vrouw A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...) (O.V.-nummer (...)) en hun dochtertje naar een vriend van uw vader die in het district Mansour in Bagdad woonde, waar jullie bleven tot jullie vertrek op 20 juni 2015, toen jullie het vliegtuig naar Turkije namen. Op 14 augustus 2015 staken jullie de Middellandse Zee over naar een van de Griekse eilanden. Vervolgens gingen jullie via onder meer Griekenland, Macedonië, Servië en Oostenrijk naar België. Jullie kwamen in België aan op 24 augustus 2015 en jullie dienden er dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 27 mei 2016 kregen u en uw man een dochtertje.

Omstreeks februari 2016 verlieten ook uw schoonouders hun wijk en gingen zij naar Turkije.

Ter ondersteuning van jullie asielaanvraag leggen jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw man, zijn rijbewijs, een geboortakte en een attest in verband met de geboorte van jullie dochtertje, de woonstkaart en een toegangkaart voor de campus van de landbouwfaculteit op naam van uw man. Hiernaast legde uw man ook nog twee certificaten neer van een gevolgde militaire medische opleiding, een militaire badge, een document ter bevestiging van zijn medische functie bij het leger en een toelating om de militaire luchthaven in Bagdad binnen te gaan met zijn auto. Bovendien bezorgde uw man ook nog volgende documenten: drie foto's van de militieleden van Kata'ib al Ghadab, de overlijdensakte van zijn broer O.(...), een dreigbrief, een verblijfsvergunning van zijn broer M.(...) en twee medische documenten die betrekking hebben op zijn in België ondergane oogoperatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht volledig verbonden waren met de problemen van uw man A.(...) G.(...), M.(...) H.(...) A.(...) (O.V.-nummer (...)). U verklaarde daarnaast geen andere problemen te hebben gekend die deel uitmaken van de reden van uw vlucht (CGVS Gehoorverslag, p. 3). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man A.(...) G.(...), M.(...) H.(...) A.(...) (O.V.-nummer (...)) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man A.(...) G.(...), M.(...) H.(...) A.(...) (O.V.-nummer (...)) werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Abu Ghraib vervolging vreesde vanwege personen die u en uw familieleden viseerden nadat u melding had gemaakt bij hooggeplaatste legerofficieren van het feit dat leden van de militie Kata’ib Al Ghadab een beroep hadden gedaan op uw broers A.(...) en O.(...) om wapens en bembommen te kunnen smokkelen. Daarnaast gaf u nog aan een vrees te koesteren vanwege uw soennitische geloofsovertuiging én vanwege het feit dat uw vader een aanhanger van Baath was geweest tijdens het regime van Saddam. Ten slotte maakte u nog melding van het feit dat u en uw vrouw verwondingen opliepen bij twee verschillende bomaanslagen in jullie regio.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers teniet gedaan door een bijzonder merkwaardig verloop van de gebeurtenissen, door omissies van u en uw familieleden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en door ongerijmdheden in jullie onderlinge en opeenvolgende verklaringen.

*Vooreerst moet men vaststellen dat de door u gerelateerde gebeurtenissen **een bijzonder vreemd verloop** hebben gekend. Zo is het bijzonder merkwaardig dat u de hulp van uw commandant inriep om uw twee broers te beschermen tegen de illegale eisen van de sjiiitische militieleden maar dat u hierbij naliet aan uw commandant te onthullen dat de belagers van uw broers gekende militieleden waren. Het is in Irak algemeen bekend, en des te meer voor wie zoals u zelf werkzaam is in een militaire context, dat de militieleden en het leger momenteel samen ten strijde trekken tegen de terroristische groepering IS (Islamitische Staat). Het is ook bekend dat de sjiiitische militieleden zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten, zoals onder meer blijkt uit het toegevoegde rapport van Amnesty International (Amnesty International, Annual Rapport, Iraq 2016/2017, zie Landeninformatie). Vanuit deze wetenschap is het dan ook maar weinig aannemelijk dat u de hulp van uw commandant uit het leger zou hebben ingeroepen tegen militieleden, hun geallieerden, en hierbij te verzwijgen dat het om militie ging. Hiermee liep u namelijk een duidelijk risico om de wrok van de betrokken legerofficieren op te wekken. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat het uiteindelijk toch hoe dan ook duidelijk zou worden voor de legerofficieren wiens hulp u inriep dat de personen die u beschuldigde militieleden waren, gaf u het volgende antwoord: “Op dat moment ging alles zo snel. Ik ben naar mijn commandant gegaan en hij belde ook snel naar naqib Hussein en ik had al gezegd ‘groep personen’ dus ik wilde niet meer veranderen. Anders zouden ze denken dat ik aan het liegen ben” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Dit antwoord doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u zichzelf – en bij uitbreiding uw broers – aan een risico blootstelde door deze delicate informatie waarvan u wist dat ze vroeg of laat aan het licht zou komen achter te houden. In samenhang hiermee is het ook opvallend dat u aangaf dat u verbaasd was toen bleek dat uw commandant de dag van de arrestatie zelf al had vernomen dat de opgepakte personen uiteindelijk lid waren van sjiiitische militie, door te stellen: “Ik weet niet van wie hij het te weten is gekomen” (CGVS Gehoorverslag, p. 15) en “Ik vond het raar hoe mijn commandant erachter is gekomen dat zij Kata’ib Al Ghadab zijn” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat het gezien naqib Hussein een kennis was van uw commandant, toch niet ondenkbaar was dat uw commandant snel was ingelicht over de identiteit van de gearresteerden, antwoordde u dat het u vooral verbaasde dat er maar één of twee dagen zaten tussen de aanhouding en het opnieuw verschijnen van het militielid Abu Hamied in de buurt op de campus (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Hiermee heeft u echter nog geen verklaring gegeven voor uw verbazing over het feit dat uw commandant op de hoogte was over de werkelijke identiteit van de*

belagers van uw broers. Men moet concluderen dat u risico's nam die allerm minst overeenstemmen met het gedrag dat men kan verwachten van wie vertrouwd is met de actuele Iraakse context en dat de door u geschetste reacties op en verwachtingen omtrent deze situatie weinig overtuigend zijn. De door u geschetste gang van zaken is dan ook dermate vreemd dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog versterkt door **omissies** van uzelf, van uw vrouw, van uw broer A.(...) en schoonzus T.(...) bij de DVZ. Jullie vermeldden op de DVZ alle vier dat jullie de militie Kata'ib Al Ghadab vreesden, dat uw vader een eerste dreigbrief kreeg op 10 mei 2015 en dat uw broer O.(...) werd vermoord op 6 juni 2015 (uw DVZ-vragenlijst en de DVZ-vragenlijst van J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), van A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) en van A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), telkens vraag 3.5). Geen van jullie vermeldde echter dat de militie Kata'ib Al Ghadab uw broers in de winkel van O.(...) had benaderd met het verzoek airco toestellen leeg te maken waarmee ze wapens en bembommen wilden smokkelen, noch dat zij vervolgens door jullie toedoen zijn meegenomen door soldaten aan de winkel van uw broer O.(...). Het gaat nochtans om een essentieel feit waarmee jullie in het vizier van Kata'ib Al Ghadab kwamen. Wanneer aan u werd gevraagd waarom u dit niet van meet af aan op de DVZ had vermeld, haalde u aan dat u wel Kata'ib Al Ghadab had vermeld (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Echter, wanneer u op de DVZ was gevraagd naar de reden van uw vrees voor Kata'ib Al Ghadab, had u enkel het volgende geantwoord: "Omdat ik ben een soenniet moslim. We hebben een dreigbrief ontvangen". Vervolgens antwoordde u dat u deze dreigbrief in mei 2015 ontving (DVZ-vragenlijst 3.5). Met dit antwoord bracht u de dreiging vanwege Kata'ib Al Ghadab dus uitsluitend in verband met uw religieuze identiteit en met de eerste dreigbrief, waarvan de afzender nochtans onbekend was (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 14; DVZ-vragenlijst A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), vraag 3.5), en liet u opmerkelijk genoeg na hierbij te vertellen dat jullie ook persoonlijk waren benaderd en bedreigd door Kata'ib Al Ghadab-leden en welke feiten eigenlijk aan de basis lagen van jullie problemen met de militie, zoals blijkt uit de versie die u tijdens uw gehoor op het CGVS uiteenzette. Terloops zij nog opgemerkt dat het eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw op de DVZ zowaar verklaarde niet te weten door welke militie(s) jullie werden bedreigd (DVZ-vragenlijst, J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), vraag 3.5). Wanneer ook aan uw broer A.(...) op het CGVS gevraagd werd waarom hij de episode in de winkel niet had vermeld op de DVZ gaf hij eerst aan dat men hem niet had laten uitspreken (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 3) en verder dat hij enkel de hoofdpunten had mogen vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 23). Toen hem erop werd gewezen dat dit zonder twijfel een hoofdpunt betreft, gaf hij aan dat men hem op de DVZ niet de kans had gegeven om dit te vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...), p. 22). Toen aan zijn vrouw eveneens werd gevraagd waarom ze de episode van de winkel onvermeld liet, legde zij uit dat de bevoegde ambtenaar op de DVZ haar zou hebben aangemaand tot zwijgen (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...), p. 8). Het dient te worden opgemerkt dat een dergelijke houding van de bevoegde ambtenaar weinig aannemelijk is. Hoe dan ook is het uiterst opvallend dat zowel uw broer en zijn vrouw als u en uw vrouw, die overigens op een andere dag door een andere ambtenaar werden bevraagd, nalieten dit essentieel punt over jullie persoonlijke problemen met de militie Kata'ib al Ghadab te vermelden. Het is bovendien geenszins aannemelijk dat jullie tot viermaal toe en door twee verschillende ambtenaren zouden zijn verhinderd om dergelijke essentiële punten te vermelden. Een dergelijke omissie doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Naast de omissie van de bedreiging in de winkel en de arrestatie die erop volgde, lieten jullie op de DVZ ook alle vier na om te vermelden dat u op 10 juni 2015 een tweede dreigbrief had gevonden. Het is op zijn minst opvallend te noemen dat jullie alle vier wel de eerste, anonieme dreigbrief vermeldden maar niet de tweede, die, in tegenstelling tot de eerste dreigbrief expliciet aan u en uw broer A.(...) was gericht, waarin de militie Kata'ib Al Ghadab zich kenbaar maakte als afzender en die de beslissende factor was voor jullie vlucht uit jullie ouderlijk huis en tien dagen later uit Irak. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd werd naar een verklaring voor deze omissie stelde u eerst dat u aan de eerste brief niet veel aandacht had geschonken (CGVS Gehoorverslag, p. 3). Echter, deze verklaring maakt jullie keuze om alleen melding te maken van de eerste brief – die dus niet eens jullie aandacht weerhield – en niet de tweede die jullie vlucht definitief zou in gang zetten, alleen nog maar merkwaardiger. Wanneer u hier dan nog eens werd op gewezen, haalde u aan dat u bang was om iets te zeggen over deze tweede brief aangezien die brief toen nog bij uw vader lag en ook nog dat die niet binnen handbereik was (CGVS Gehoorverslag, p. 3 en p. 21). Deze verklaring kan al evenmin overtuigen: de eerste dreigbrief die jullie wel vermeldden was immers al evenmin in handbereik en uiteindelijk zou blijken dat uw vader die had weggegooid terwijl uw vader net de tweede brief had bewaard (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Kortom, het niet vermelden van de tweede dreigbrief is maar

weinig overtuigend en betekent een verdere ondergraving van de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Verder bevatten de verklaringen van uzelf, van uw vrouw en van uw broer en diens vrouw **een aantal verschillen en ongerijmdheden** die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen.

Zo zijn jullie onderlinge verklaringen over de eerste dreigbrief maar moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Op de DVZ verklaarde u dat jullie zouden proberen de eerste dreigbrief te laten overbrengen naar België (DVZ-vragenlijst 3.5), terwijl uw broer A.(...) en zijn vrouw T.(...) beiden verklaarden dat jullie die hadden weggegooid (A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) DVZ-verklaring en A.(...) Q.(...) T.(...) H.(...) D.(...) DVZ-vragenlijst, telkens 3.5). Nochtans had iedereen in jullie huishouden de brief gezien (CGVS Gehoorverslag, p. 20), en het is dan ook opvallend dat jullie niet zouden weten waar die brief zich ergens bevond. Wanneer u op het CGVS dan nog eens gevraagd werd waar die eerste brief was gebleven, verklaarde u dat uw vader die vermoedelijk had weggegooid, maar u zei niet te weten wanneer hij die had weggegooid (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Nochtans bevestigde uw broer A.(...) dat uw vader aan iedereen zou hebben verklaard dat hij de brief had weggegooid (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Hoe dan ook is het vreemd dat u klaarblijkelijk maar weinig belangstelling aan de dag heeft gelegd voor wat er uiteindelijk met de eerste dreigbrief gebeurd was, zelfs nadat er op de DVZ expliciet was naar gevraagd en u had aangegeven dat u die zou proberen te bezorgen (DVZ-vragenlijst 3.5). De inconsistenties in jullie verklaringen over deze brief en uw schaarse belangstelling hiervoor halen de geloofwaardigheid van jullie relaas verder onderuit.

Ook jullie verklaringen wat betreft de aanwezigheid van jullie broer M.(...) in het crematorium van Top Al Adli kwamen niet overeen. Zo verklaarde uw broer A.(...) nog dat M.(...) het lijk van O.(...) in het crematorium van Top Al Adli had gezien: "Toen hij mijn broer in het ziekenhuis Al Top Al Adli zag, had hij een hysterie" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 8). Ook zijn vrouw T.(...) noemde M.(...) bij degenen die op 6 juni meegingen om in het crematorium van Al Top Al Adli het lichaam te kunnen zien (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), p. 7). Zelf stelde u echter expliciet dat M.(...) niet was meegegaan naar Al Top Al Adli, noch bij jullie eerste bezoek aan Al Top Al Adli op 6 juni noch bij het tweede bezoek op 7 juni, toen jullie ook het lijk meekregen om het begraven (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen met betrekking tot een sleutelmoment in de nasleep van de moord op jullie broer, versterkt nog verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder dient opgemerkt te worden dat de inhoud van het overlijdenscertificaat dat u neerlegt in verband met de dood van uw broer O.(...) niet in overeenstemming kan worden gebracht met jullie verklaringen. Er staat immers geschreven dat het lichaam werd overgebracht vanuit Abu Ghraib naar het crematorium Top Al Adli op 7 juni 2015 om negen uur 's morgens terwijl jullie aangaven dat het lichaam al op 6 juni naar Top Al Adli werd overgebracht, maar dat jullie het maar op 7 juni 2015 konden meekrijgen (zie CGVS Gehoorverslag, p. 15, 19; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 14; A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) S.(...), p. 7). Dit inhoudelijk verschil tussen jullie verklaringen haalt niet alleen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder onderuit, maar werpt ook een schaduw op de betrouwbaarheid van dit document. Zij hierbij ook opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook uiterst relatief is.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de laatste periode dat jullie bij een vriend van uw vader verbleven niet volledig met elkaar in overeenstemming zijn. Zo vertelde uw broer A.(...) dat uw vader op 15 juni 2015 naar jullie huis kwam om jullie jullie paspoorten te bezorgen (CGVS Gehoorverslag, G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Zelf gaf u in eerste instantie aan dat jullie vader jullie in die periode tassen en kleding kwam bezorgen (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Pas toen gevraagd werd of hij nog andere zaken bracht verwees u ook naar persoonlijke documenten, met name het nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart, en – gevraagd naar het paspoort – verduidelijkte u dat uw vader wel de paspoorten van A.(...) mee had, maar niet de uwe, die bij uw vrouw was (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Uw vrouw van haar kant vertelde in eerste instantie net als u dat uw vader tassen en kleding bracht (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Pas toen werd aangegeven dat u het ook nog over andere documenten had bevestigde zij dat hij inderdaad ook nog persoonlijke documenten meebracht, maar preciseerde ze dat ze zich niet kon herinneren welke (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Wanneer dan nog eens werd gevraagd waar de

paspoorten zich bevonden, gaf ze aan dat ze zich dat ook niet meer kon herinneren. Ook wanneer haar vervolgens werd verteld dat u had verklaard dat zij uw paspoort had, gaf ze aan zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Aangezien u expliciet had gesteld dat uw paspoort bij uw vrouw was en het paspoort in die periode van de voorbereiding van jullie vlucht een cruciaal document was, is het toch opvallend dat zij zich daar niets meer van zou kunnen herinneren. Men kan niet anders dan concluderen dat ook wat betreft deze laatste periode jullie onderlinge verklaringen ongerijmdheden bevatten die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid nog verder versterken.

Kortom, op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw woonplaats een anonieme dreigbrief ontving, dat u persoonlijk geïdendeerd werd door militieleden van Kata'ib Al Ghadab, dat ten gevolge daarvan uw broer O.(...) werd gedood en jullie door de militie per brief met de dood werden bedreigd.

Daarnaast haalde u ook nog aan dat u vreesde vermoord te worden omdat u een soennitische moslim bent (DVZvragenlijst, 3.5). Uit uw verdere verklaringen op de DVZ en het CGVS blijkt echter geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in Bagdad in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het behoren tot de soennitische strekking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïdendeerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïdendeerd.

Wat betreft uw verklaring dat jullie mogelijk geïdendeerd kunnen worden door het lidmaatschap van Baath van uw vader ten tijde van het Saddam-regime (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9), dient opgemerkt te worden dat u al evenmin concrete elementen aanbrengt die werkelijk op een dergelijke visering kunnen wijzen. Uw vader bleef ook na de val van het regime verder doceren aan de universiteit tot in het jaar 2015, zoals uw broer A.(...) aangaf (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 4). A.(...) lichtte hieromtrent nog toe dat jullie vader na de val even was gestopt met doceren en daarna zijn job weer had kunnen opnemen (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). U legde uit dat nieuwe bewoners uit jullie wijk jullie het leven zuur zouden kunnen maken door te stellen: "Ja, destijds als je bij de universiteit wilde werken, moest je wel Baathist zijn, maar er zijn nieuwe mensen van buiten Bagdad gekomen. Als ze enkel Baathist horen, wordt hij al vermoord, zonder dat ze een onderscheid maken, dat hij daar niets mee te maken had" (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9). Wanneer u dan gevraagd werd waarop u zich concreet baseerde om tot die vaststelling te komen, geraakte u niet verder dan een erg algemene stelling: "Dat is de mentaliteit. Als ze horen dat iemand heeft gewerkt voor het oude regime, of Baathist is geweest, veel mensen zijn op die manier vermoord" (CGVS Gehoorverslag, p. 9). Hierbij komt nog dat uw broer duidelijk stelde dat uw vader nooit problemen had ondervonden door zijn banden met het voormalige Baath-regime: "Nee, in onze wijk was er geen probleem, hij had zelf geen problemen" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). Men kan dan ook stellen dat er geen elementen zijn die wijzen op een objectief en gepersonaliseerd risico omwille van het voormalige lidmaatschap van uw vader bij de Baath-partij.

In verband met de ontploffingen waar u en uw vrouw slachtoffer van werden in 2013 en 2014 dient te worden opgemerkt dat die kaderen in het algemene geweld. U verklaarde immers dat ze voor de aanslag waarbij u betrokken raakte geen verantwoordelijken hebben gevonden en dat de aanslag waarvan uw vrouw slachtoffer werd "willekeurig" was (CGVS Gehoorverslag p. 12 en p. 5). Aangezien het om geweld gaat waarbij u niet persoonlijk werd geïdendeerd kunnen zij al evenmin de basis vormen van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zij vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen de door u neergelegde stukken die betrekking hebben op uw asielrelaas nog weinig ondersteuning bieden.

Een aantal documenten staft de identiteit en die van uw gezin (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een geboorteakte en een attest in verband met de geboorte van jullie dochtertje, uw woonstkaart en een toegangskaart voor de campus van de landbouwfaculteit, uw huwelijksakte en een rijbewijs), maar die stonden verder niet ter discussie.

Uw militaire badge uit 2009, uw opleidingscertificaten, de bevestiging van de wijziging van uw functie in 2014 en de toelating om het terrein van de militaire luchthaven te betreden bevestigen louter uw functie als verpleger in het leger, maar die stond verder niet ter discussie. Het dient echter wel te worden opgemerkt dat bij nazicht van uw voorgelegde badge van de Special Forces na afloop van uw interview op het CGVS bleek dat op deze badge als geboortedatum 4 september 1988 wordt vermeld, terwijl u in werkelijkheid bent geboren op negen juni 1990, zoals blijkt uit uw verklaringen (DVZ-Verklaring rubriek 4 en CGVS Gehoorverslag, p. 4) en uit overige voorgelegde documenten, met name uw identiteitskaart. Bovendien vermeldt deze badge dat het u was toegestaan wapens te dragen, terwijl u op het CGVS aangaf dat u geen wapenopleiding had gekregen, waardoor men er ook redelijkerwijs kan van uitgaan dat u geen wapen mocht dragen (CGVS Gehoorverslag, p. 8). Deze vormelijke aberraties op een document dat zou uitgaan van een officiële overheidsinstantie zijn op zijn minst opvallend en doen afbreuk aan de waarachtigheid van dit document.

Voorts kunnen de foto's die u neerlegde en waarop militieleden zijn afgebeeld louter het bestaan van deze militie aantonen, doch niet de problemen die u met deze militie zou hebben gekend.

Wat de dreigbrief betreft zij benadrukt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk in elk geval uiterst relatief is. Hierbij komt nog dat de dreigbrief een fotokopie blijkt te zijn die met knippen plakwerk overigens zelf makkelijk vervaardigd kan worden, waardoor de bewijswaarde nog verder afneemt.

Uit de verblijfsvergunning van uw broer M.(...) blijkt uitsluitend dat hem in Oostenrijk een subsidiair beschermingsstatuut werd toegekend, maar het document werpt geen licht op de redenen waarom dit gebeurde en het biedt al helemaal geen nieuw inzicht in de redenen waarop u zich beroept om asiel aan te vragen.

De medische documenten over uw oogoperatie bevestigen uitsluitend dat u een operatie aan uw ogen onderging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*”

niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel

bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”* geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Abu Ghraib vervolging vreesde vanwege personen die u en uw familieleden viseerden nadat u melding had gemaakt bij hooggeplaatste legerofficieren van het feit dat leden van de militie Kata’ib Al Ghadab een beroep hadden gedaan op uw broers A.(...) en O.(...) om wapens en bembommen te kunnen smokkelen. Daarnaast gaf u nog aan een vrees te koesteren vanwege uw soennitische geloofsovertuiging én vanwege het feit dat uw vader een aanhanger van Baath was geweest tijdens het regime van Saddam. Ten slotte maakte u nog melding van het feit dat u en uw vrouw verwondingen opliepen bij twee verschillende bomaanslagen in jullie regio.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers teniet gedaan door een bijzonder merkwaardig verloop van de gebeurtenissen, door omissies van u en uw familieleden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en door ongerijmdheden in jullie onderlinge en opeenvolgende verklaringen.

*Vooreerst moet men vaststellen dat de door u gerelateerde gebeurtenissen **een bijzonder vreemd verloop** hebben gekend. Zo is het bijzonder merkwaardig dat u de hulp van uw commandant inriep om uw twee broers te beschermen tegen de illegale eisen van de sjiiitische militieleden maar dat u hierbij naliet aan uw commandant te onthullen dat de belagers van uw broers gekende militieleden waren. Het is in Irak algemeen bekend, en des te meer voor wie zoals u zelf werkzaam is in een militaire context, dat de militieleden en het leger momenteel samen ten strijde trekken tegen de terroristische groepering IS (Islamitische Staat). Het is ook bekend dat de sjiiitische militieleden zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten, zoals onder meer blijkt uit het toegevoegde rapport van Amnesty International (Amnesty International, *Annual Rapport, Iraq 2016/2017*, zie Landeninformatie). Vanuit deze wetenschap is het dan ook maar weinig aannemelijk dat u de hulp van uw commandant uit het leger zou hebben ingeroepen tegen militieleden, hun geallieerden, en hierbij te verzwijgen dat het om militie ging. Hiermee liep u namelijk een duidelijk risico om de wrok van de betrokken legerofficieren op te wekken. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS werd geconfronteerd met de vaststelling dat het uiteindelijk toch hoe dan ook duidelijk zou worden voor de legerofficieren wiens hulp u inriep dat de personen die u beschuldigde militieleden waren, gaf u het volgende antwoord: “Op dat moment ging alles zo snel. Ik ben naar mijn commandant gegaan en hij belde ook snel naar naqib Hussein en ik had al gezegd ‘groep personen’ dus ik wilde niet meer veranderen. Anders zouden ze denken dat ik aan het*

liegen ben” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Dit antwoord doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u zichzelf – en bij uitbreiding uw broers – aan een risico blootstelde door deze delicate informatie waarvan u wist dat ze vroeg of laat aan het licht zou komen achter te houden. In samenhang hiermee is het ook opvallend dat u aangaf dat u verbaasd was toen bleek dat uw commandant de dag van de arrestatie zelf al had vernomen dat de opgepakte personen uiteindelijk lid waren van sjiiitische militie, door te stellen: “Ik weet niet van wie hij het te weten is gekomen” (CGVS Gehoorverslag, p. 15) en “Ik vond het raar hoe mijn commandant erachter is gekomen dat zij Kata’ib Al Ghadab zijn” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat het gezien naqib Hussein een kennis was van uw commandant, toch niet ondenkbaar was dat uw commandant snel was ingelicht over de identiteit van de gearresteerden, antwoordde u dat het u vooral verbaasde dat er maar één of twee dagen zaten tussen de aanhouding en het opnieuw verschijnen van het militielid Abu Hamied in de buurt op de campus (CGVS Gehoorverslag, p. 18). Hiermee heeft u echter nog geen verklaring gegeven voor uw verbazing over het feit dat uw commandant op de hoogte was over de werkelijke identiteit van de belagers van uw broers. Men moet concluderen dat u risico’s nam die allerm minst overeenstemmen met het gedrag dat men kan verwachten van wie vertrouwd is met de actuele Iraakse context en dat de door u geschetste reacties op en verwachtingen omtrent deze situatie weinig overtuigend zijn. De door u geschetste gang van zaken is dan ook dermate vreemd dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog versterkt door **omissies** van uzelf, van uw vrouw, van uw broer A.(...) en schoonzus T.(...) bij de DVZ. Jullie vermeldden op de DVZ alle vier dat jullie de militie Kata’ib Al Ghadab vreesden, dat uw vader een eerste dreigbrief kreeg op 10 mei 2015 en dat uw broer O.(...) werd vermoord op 6 juni 2015 (uw DVZ-vragenlijst en de DVZ-vragenlijst van J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), van A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) en van A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), telkens vraag 3.5). Geen van jullie vermeldde echter dat de militie Kata’ib Al Ghadab uw broers in de winkel van O.(...) had benaderd met het verzoek airco toestellen leeg te maken waarmee ze wapens en bembommen wilden smokkelen, noch dat zij vervolgens door jullie toedoen zijn meegenomen door soldaten aan de winkel van uw broer O.(...). Het gaat nochtans om een essentieel feit waarmee jullie in het vizier van Kata’ib Al Ghadab kwamen. Wanneer aan u werd gevraagd waarom u dit niet van meet af aan op de DVZ had vermeld, haalde u aan dat u wel Kata’ib Al Ghadab had vermeld (CGVS Gehoorverslag, p. 21). Echter, wanneer u op de DVZ was gevraagd naar de reden van uw vrees voor Kata’ib Al Ghadab, had u enkel het volgende geantwoord: “Omdat ik ben een soenniet moslim. We hebben een dreigbrief ontvangen”. Vervolgens antwoordde u dat u deze dreigbrief in mei 2015 ontving (DVZ-vragenlijst 3.5). Met dit antwoord bracht u de dreiging vanwege Kata’ib Al Ghadab dus uitsluitend in verband met uw religieuze identiteit en met de eerste dreigbrief, waarvan de afzender nochtans onbekend was (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p, 14; DVZ-vragenlijst A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), vraag 3.5), en liet u opmerkelijk genoeg na hierbij te vertellen dat jullie ook persoonlijk waren benaderd en bedreigd door Kata’ib Al Ghadab-leden en welke feiten eigenlijk aan de basis lagen van jullie problemen met de militie, zoals blijkt uit de versie die u tijdens uw gehoor op het CGVS uiteenzette. Terloops zij nog opgemerkt dat het eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw op de DVZ zowaar verklaarde niet te weten door welke militie(s) jullie werden bedreigd (DVZ-vragenlijst, J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), vraag 3.5). Wanneer ook aan uw broer A.(...) op het CGVS gevraagd werd waarom hij de episode in de winkel niet had vermeld op de DVZ gaf hij eerst aan dat men hem niet had laten uitspreken (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 3) en verder dat hij enkel de hoofdpunten had mogen vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p, 23). Toen hem erop werd gewezen dat dit zonder twijfel een hoofdpunt betreft, gaf hij aan dat men hem op de DVZ niet de kans had gegeven om dit te vertellen (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...), p, [24]). Toen aan zijn vrouw eveneens werd gevraagd waarom ze de episode van de winkel onvermeld liet, legde zij uit dat de bevoegde ambtenaar op de DVZ haar zou hebben aangemaand tot zwijgen (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...), p. 8). Het dient te worden opgemerkt dat een dergelijke houding van de bevoegde ambtenaar weinig aannemelijk is. Hoe dan ook is het uiterst opvallend dat zowel uw broer en zijn vrouw als u en uw vrouw, die overigens op een andere dag door een andere ambtenaar werden bevraagd, nalieten dit essentieel punt over jullie persoonlijke problemen met de militie Kata’ib al Ghadab te vermelden. Het is bovendien geenszins aannemelijk dat jullie tot viermaal toe en door twee verschillende ambtenaren zouden zijn verhinderd om dergelijke essentiële punten te vermelden. Een dergelijke ommissie doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Naast de ommissie van de bedreiging in de winkel en de arrestatie die erop volgde, lieten jullie op de DVZ ook alle vier na om te vermelden dat u op 10 juni 2015 een tweede dreigbrief had gevonden. Het is op zijn minst opvallend te noemen dat jullie alle vier wel de eerste, anonieme dreigbrief vermeldden maar

niet de tweede, die, in tegenstelling tot de eerste dreigbrief expliciet aan u en uw broer A.(...) was gericht, waarin de militie Kata'ib Al Ghadab zich kenbaar maakte als afzender en die de beslissende factor was voor jullie vlucht uit jullie ouderlijk huis en tien dagen later uit Irak. Wanneer u tijdens uw interview op het CGVS gevraagd werd naar een verklaring voor deze ommissie stelde u eerst dat u aan de eerste brief niet veel aandacht had geschonken (CGVS Gehoorverslag, p. 3). Echter, deze verklaring maakt jullie keuze om alleen melding te maken van de eerste brief – die dus niet eens jullie aandacht weerhield – en niet de tweede die jullie vlucht definitief zou in gang zetten, alleen nog maar merkwaardiger. Wanneer u hier dan nog eens werd op gewezen, haalde u aan dat u bang was om iets te zeggen over deze tweede brief aangezien die brief toen nog bij uw vader lag en ook nog dat die niet binnen handbereik was (CGVS Gehoorverslag, p. 3 en p. 21). Deze verklaring kan al evenmin overtuigen: de eerste dreigbrief die jullie wel vermeldden was immers al evenmin in handbereik en uiteindelijk zou blijken dat uw vader die had weggegooid terwijl uw vader net de tweede brief had bewaard (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Kortom, het niet vermelden van de tweede dreigbrief is maar weinig overtuigend en betekent een verdere ondergraving van de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Verder bevatten de verklaringen van uzelf, van uw vrouw en van uw broer en diens vrouw **een aantal verschillen en ongerijmdheden** die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen.

Zo zijn jullie onderlinge verklaringen over de eerste dreigbrief maar moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Op de DVZ verklaarde u dat jullie zouden proberen de eerste dreigbrief te laten overbrengen naar België (DVZ-vragenlijst 3.5), terwijl uw broer A.(...) en zijn vrouw T.(...) beiden verklaarden dat jullie die hadden weggegooid (A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...) DVZ-verklaring en A.(...) Q.(...) T.(...) H.(...) D.(...) DVZ-vragenlijst, telkens 3.5). Nochtans had iedereen in jullie huishouden de brief gezien (CGVS Gehoorverslag, p. 20), en het is dan ook opvallend dat jullie niet zouden weten waar die brief zich ergens bevond. Wanneer u op het CGVS dan nog eens gevraagd werd waar die eerste brief was gebleven, verklaarde u dat uw vader die vermoedelijk had weggegooid, maar u zei niet te weten wanneer hij die had weggegooid (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Nochtans bevestigde uw broer A.(...) dat uw vader aan iedereen zou hebben verklaard dat hij de brief had weggegooid (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Hoe dan ook is het vreemd dat u klaarblijkelijk maar weinig belangstelling aan de dag heeft gelegd voor wat er uiteindelijk met de eerste dreigbrief gebeurd was, zelfs nadat er op de DVZ expliciet was naar gevraagd en u had aangegeven dat u die zou proberen te bezorgen (DVZ-vragenlijst 3.5). De inconsistenties in jullie verklaringen over deze brief en uw schaarse belangstelling hiervoor halen de geloofwaardigheid van jullie relaas verder onderuit.

Ook jullie verklaringen wat betreft de aanwezigheid van jullie broer M.(...) in het crematorium van Top Al Adli kwamen niet overeen. Zo verklaarde uw broer A.(...) nog dat M.(...) het lijk van O.(...) in het crematorium van Top Al Adli had gezien: "Toen hij mijn broer in het ziekenhuis Al Top Al Adli zag, had hij een hysterie" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 8). Ook zijn vrouw T.(...) noemde M.(...) bij degenen die op 6 juni meegingen om in het crematorium van Al Top Al Adli het lichaam te kunnen zien (CGVS Gehoorverslag A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) D.(...), p. 7). Zelf stelde u echter expliciet dat M.(...) niet was meegegaan naar Al Top Al Adli, noch bij jullie eerste bezoek aan Al Top Al Adli op 6 juni noch bij het tweede bezoek op 7 juni, toen jullie ook het lijk meekregen om het begraven (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen met betrekking tot een sleutelmoment in de nasleep van de moord op jullie broer, versterkt nog verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder dient opgemerkt te worden dat de inhoud van het overlijdenscertificaat dat u neerlegt in verband met de dood van uw broer O.(...) niet in overeenstemming kan worden gebracht met jullie verklaringen. Er staat immers geschreven dat het lichaam werd overgebracht vanuit Abu Ghraib naar het crematorium Top Al Adli op 7 juni 2015 om negen uur 's morgens terwijl jullie aangaven dat het lichaam al op 6 juni naar Top Al Adli werd overgebracht, maar dat jullie het maar op 7 juni 2015 konden meekrijgen (zie CGVS Gehoorverslag, p. 15, 19; CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...) A.(...) H.(...) A.(...), p. 14; A.(...) Q.(...), T.(...) H.(...) S.(...), p. 7). Dit inhoudelijk verschil tussen jullie verklaringen haalt niet alleen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder onderuit, maar werpt ook een schaduw op de betrouwbaarheid van dit document. Zij hierbij ook opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook uiterst relatief is.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat ook jullie verklaringen met betrekking tot de laatste periode dat jullie bij een vriend van uw vader verbleven niet volledig met elkaar in overeenstemming zijn. Zo vertelde uw broer A.(...) dat uw vader op 15 juni 2015 naar jullie huis kwam om jullie jullie paspoorten te bezorgen (CGVS Gehoorverslag, G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 14). Zelf gaf u in eerste instantie aan dat jullie vader jullie in die periode tassen en kleding kwam bezorgen (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Pas toen gevraagd werd of hij nog andere zaken bracht verwees u ook naar persoonlijke documenten, met name het nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart, en – gevraagd naar het paspoort – verduidelijkte u dat uw vader wel de paspoorten van A.(...) mee had, maar niet de uwe, die bij uw vrouw was (CGVS Gehoorverslag, p. 20). Uw vrouw van haar kant vertelde in eerste instantie net als u dat uw vader tassen en kleding bracht (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Pas toen werd aangegeven dat u het ook nog over andere documenten had bevestigde zij dat hij inderdaad ook nog persoonlijke documenten meebracht, maar preciseerde ze dat ze zich niet kon herinneren welke (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Wanneer dan nog eens werd gevraagd waar de paspoorten zich bevonden, gaf ze aan dat ze zich dat ook niet meer kon herinneren. Ook wanneer haar vervolgens werd verteld dat u had verklaard dat zij uw paspoort had, gaf ze aan zich dit niet meer te kunnen herinneren (CGVS Gehoorverslag J.(...), L.(...) A.(...) J.(...), p. 4). Aangezien u expliciet had gesteld dat uw paspoort bij uw vrouw was en het paspoort in die periode van de voorbereiding van jullie vlucht een cruciaal document was, is het toch opvallend dat zij zich daar niets meer van zou kunnen herinneren. Men kan niet anders dan concluderen dat ook wat betreft deze laatste periode jullie onderlinge verklaringen ongerijmdheden bevatten die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid nog verder versterken.

Kortom, op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw woonplaats een anonieme dreigbrief ontving, dat u persoonlijk geïnterviewd werd door militieleden van Kata'ib Al Ghadab, dat ten gevolge daarvan uw broer O.(...) werd gedood en jullie door de militie per brief met de dood werden bedreigd.

Daarnaast haalde u ook nog aan dat u vreesde vermoord te worden omdat u een soennitische moslim bent (DVZvragenlijst, 3.5). Uit uw verdere verklaringen op de DVZ en het CGVS blijkt echter geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat soennieten in Bagdad in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het behoren tot de soennitische strekking aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïnterviewd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïnterviewd.

Wat betreft uw verklaring dat jullie mogelijk geïnterviewd kunnen worden door het lidmaatschap van Baath van uw vader ten tijde van het Saddam-regime (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9), dient opgemerkt te worden dat u al evenmin concrete elementen aanbrengt die werkelijk op een dergelijke visering kunnen wijzen. Uw vader bleef ook na de val van het regime verder doceren aan de universiteit tot in het jaar 2015, zoals uw broer A.(...) aangaf (CGVS Gehoorverslag A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 4). A.(...) lichtte hieromtrent nog toe dat jullie vader na de val even was gestopt met doceren en daarna zijn job weer had kunnen opnemen (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). U legde uit dat nieuwe bewoners uit jullie wijk jullie het leven zuur zouden kunnen maken door te stellen: "Ja, destijds als je bij de universiteit wilde werken, moest je wel Baathist zijn, maar er zijn nieuwe mensen van buiten Bagdad gekomen. Als ze enkel Baathist horen, wordt hij al vermoord, zonder dat ze een onderscheid maken, dat hij daar niets mee te maken had" (CGVS Gehoorverslag, pp. 8-9). Wanneer u dan gevraagd werd waarop u zich concreet baseerde om tot die vaststelling te komen, geraakte u niet verder dan een erg algemene stelling: "Dat is de mentaliteit. Als ze horen dat iemand heeft gewerkt voor het oude regime, of Baathist is geweest, veel mensen zijn op die manier vermoord" (CGVS Gehoorverslag, p. 9). Hierbij komt nog dat uw broer duidelijk stelde dat uw vader nooit problemen had ondervonden door zijn banden met het voormalige Baath-regime: "Nee, in onze wijk was er geen probleem, hij had zelf geen problemen" (CGVS Gehoorverslag, A.(...) G.(...), A.(...) H.(...) A.(...), p. 12). Men kan dan ook stellen dat er geen elementen zijn die wijzen op een objectief en gepersonaliseerd risico omwille van het voormalige lidmaatschap van uw vader bij de Baath-partij.

In verband met de ontploffingen waar u en uw vrouw slachtoffer van werden in 2013 en 2014 dient te worden opgemerkt dat die kaderen in het algemene geweld. U verklaarde immers dat ze voor de aanslag waarbij u betrokken raakte geen verantwoordelijken hebben gevonden en dat de aanslag waarvan uw vrouw slachtoffer werd "willekeurig" was (CGVS Gehoorverslag p. 12 en p. 5). Aangezien

het om geweld gaat waarbij u niet persoonlijk werd geïdencificeerd kunnen zij al evenmin de basis vormen van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zij vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen de door u neergelegde stukken die betrekking hebben op uw asielaanspraak nog weinig ondersteuning bieden.

Een aantal documenten staft de identiteit en die van uw gezin (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, een geboortebekrachtiging en een attest in verband met de geboorte van jullie dochtertje, uw woonkaart en een toegangkaart voor de campus van de landbouwfaculteit, uw huwelijksakte en een rijbewijs), maar die stonden verder niet ter discussie.

Uw militaire badge (...) uw opleidingscertificaten, de bevestiging van de wijziging van uw functie in 2014 en de toelating om het terrein van de militaire luchthaven te betreden bevestigen louter uw functie als verpleger in het leger, maar die stond verder niet ter discussie. Het dient echter wel te worden opgemerkt dat bij nazicht van uw voorgelegde badge van de Special Forces na afloop van uw interview op het CGVS bleek dat op deze badge als geboortedatum 4 september 1988 wordt vermeld, terwijl u in werkelijkheid bent geboren op negen juni 1990, zoals blijkt uit uw verklaringen (DVZ-Verklaring rubriek 4 en CGVS Gehoorverslag, p. 4) en uit overige voorgelegde documenten, (...) Deze vormelijke aberraties op een document dat zou uitgaan van een officiële overheidsinstantie zijn op zijn minst opvallend en doen afbreuk aan de waarachtigheid van dit document.

Voorts kunnen de foto's die u neerlegde en waarop militieleden zijn afgebeeld louter het bestaan van deze militie aantonen, doch niet de problemen die u met deze militie zou hebben gekend.

Wat de dreigbrief betreft zij benadrukt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (zie Landeninformatie), waardoor de bewijswaarde van dit stuk in elk geval uiterst relatief is. Hierbij komt nog dat de dreigbrief een fotokopie blijkt te zijn die met knippen en plakwerk overigens zelf makkelijk vervaardigd kan worden, waardoor de bewijswaarde nog verder afneemt.

Uit de verblijfsvergunning van uw broer M.(...) blijkt uitsluitend dat hem in Oostenrijk een subsidiair beschermingsstatuut werd toegekend, maar het document werpt geen licht op de redenen waarom dit gebeurde en het biedt al helemaal geen nieuw inzicht in de redenen waarop u zich beroept om asiel aan te vragen.

De medische documenten over uw oogoperatie bevestigen uitsluitend dat u een operatie aan uw ogen onderging. (...)

Voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van loze beweringen en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan deze concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker zonder meer stelt dat zijn reactie op het feit dat zijn commandant reeds op de dag van de arrestatie van de belagers van zijn broers op de hoogte bleek van hun werkelijke identiteit – verzoeker verklaarde hierover verbaasd te zijn – niet zo vreemd is, biedt verzoeker niet de minste verklaring.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag

tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* werd vastgesteld dat geen van beide verzoekende partijen, noch de broer en schoonzus van verzoeker, die eveneens met betrekking tot dezelfde feiten werden gehoord, bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben vermeld dat de militie Kata'ib al-Ghadab verzoekers broers in de winkel van zijn broer O. had benaderd met het verzoek aircoetstellen leeg te maken waarmee ze wapens en berrbommen wilden smokkelen, noch dat de betrokken militieleden vervolgens door verzoekers toedoen zijn meegenomen door soldaten aan de winkel van zijn broer O. Nochtans betreft het hier een essentieel feit dat ertoe geleid heeft dat verzoeker in het vizier kwam van Kata'ib al-Ghadab en kan het bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Derhalve mag redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partijen het zouden hebben vermeld toen hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om – zij het in het kort – alle feiten weer te geven die hadden geleid tot de vlucht uit hun land van herkomst (stukken 15 en 15b, vragenlijst, vraag 3.5). De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij niet de tijd of gelegenheid zouden hebben gehad om dit feit bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden. Waar verzoeker de aandacht vestigt op het feit dat er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tolk aanwezig was en de ambtenaar die hem ondervroeg tevens de rol van tolk vervulde, blijkt uit het administratief dossier niet dat hierdoor enig vertaalprobleem zou zijn ontstaan. Gevraagd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of verzoeker de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed had begrepen, antwoordde hij: “Ja, dat was gewoon.” (stuk 5, gehoorverslag, p. 3).

In de mate dat de verzoekende partijen niet de minste verklaring bieden voor de vastgestelde verschillen en ongerijmdheden in hun verklaringen en die van verzoekers broer en schoonzus, is de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke enkel die tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen worden weerhouden die dermate gewichtig zijn dat zij niet redelijk kunnen worden verklaard of het besluit schragen dat de asielzoeker geen vluchteling is, in het geheel niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen de nadruk vestigen op het gegeven dat zij soennieten zijn, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de door hen bijgebrachte en in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van de verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van de verzoekende partijen voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd in Bagdad. Nog daargelaten het gegeven dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwerking heeft, doet het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partijen in dit verband citeren aan het bovenstaande geen afbreuk.

Verzoekers militaire profiel van verpleger werkzaam op de militaire luchthaven van Bagdad staat *in casu* niet ter discussie. Evenwel volstaat het aanhalen van algemene informatie waaruit blijkt dat het hier een uiterst kwetsbaar profiel betreft niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de macht van de sjiitische milities in Irak volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. De verzoekende partijen maken, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielaanbod dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijzen de verzoekende partijen naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voren komt in de door hen bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 14 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017, aanwezig in het administratief dossier, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad

militaire acties afspelen. De actuele landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document over vrijwillige terugkeer aanwezig in het administratief dossier).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burger-slachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de

stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoekers wijzen op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij bij hun terugkeer naar Bagdad het risico lopen om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers' dossier die hierop wijzen.

De loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiitische milities in Bagdad kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Waar verzoekers verwijzen naar "gabegie", corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheids crisis en opwerpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiitische milities te controleren, tonen verzoekers niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partijen is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door hen aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

2.9. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.11. De verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende

partijen geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF